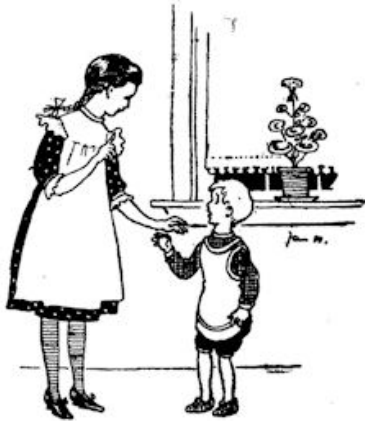

TOEN JOOP NAAR BED MOEST

DOOR

J. L. F. DE LIEFDE.

De klok had reeds zeven geslagen,
„Kom Joop, je moet noodig naar bed.”
Maar Jopie sloeg angstig de oogjes
Omhoog tot klein moedertje Jet.

En boven die dreigende wolken
Daar woont onze *Vader: de Heer*,
Die ziet ook in donkere nachten
Op Joop in zijn bedje ter neer.”

En toen nog een kus van zijn zusje.
Nog één keer haar arm om hem heen.
„Dus Jet, al is Paatje niet bij ons,”
Zei Joop: „We zijn toch niet alleen.”

Hij drukte zijn kopje in het kussen,
De kijkertjes vielen al toe.
Hij dacht aan den Heer in den hemel.
En ook nog aan Pa en aan Moe.

„Och, Zus, hoor de storm toch eens loeien;
De nacht is zoo zwart en zoo lang.
Wie weet wat er wel kan gebeuren?”
Ik voel me zoo naar en zoo bang.”

Toen Jet, eer zij zelve ter rust ging,
Nog even aan Broer's bedje stond,
Toen lag hij reeds lekker te slapen,
Een glimlach van vrede om den mond.

„Hoor nu toch eens tegen de ruiten,
De wind giert zoo aaklig om 't huis;
't Is buiten zoo schrikkelijk donker,
Was Vader of Moeder maar thuis.”

„Och, Jopie, wat hindert dat donker?”
Je weet, dat de Heer ons toch ziet.
Nooit kan er ons iets overkomen,
Dat zonder Zijn wil is geschied.

